

Road trips

V jednom aute
s bývalým?
To bude cesta!

IKAR

**BETH
O'LEARYOVÁ**

**BETH
O'LEARYOVÁ**

Road trips

Preložila Diana Ghaniová

IKAR

Beth O'Leary
THE ROAD TRIP

Copyright © Beth O'Leary Ltd 2021
Translation © 2022 by Diana Ghaniová
Cover illustration by Claudi Kessels
Cover design by Rita Frangie
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8393-0

Venujem svojim družičkám

TERAZ

DYLAN

„Chcem len povedať, že tam, kde je priateľstvo, sú aj prekážky,“ vyhlási Marcus, pohrávajúc sa s bezpečnostným pásom.

Toto je moja prvá skúsenosť s Marcusovým úprimným ospravedlňovaním, ktoré zatiaľ zahŕňa šesť fráz, dva nepodarené odkazy na literárne diela a nulový očný kontakt. Objavilo sa aj slovo „prepáč“, ale keďže pred ním zaznelo „nikdy neviem, ako povedať“, trochu to podkopalo jeho úprimnosť.

Preradím rýchlosť. „Nemá to byť tak, že tam, kde je láska, sú aj prekážky?*" Tuším je to zo *Sna svätotojárskej noci*.“

Sme pri nonstop otvorenom Tescu. Je pol piatej ráno a tma ako v rohu, ale slabé žlté svetlo z obchodu dopadne na troch ľudí v aute pred nami, akoby práve vošli do žiary reflektorov. Sme tesne za nimi a pomaly sa vlečieme za rachotiacim smetiarskym autom.

V spätnom zrkadle na okamih zazriem šoférkinu tvár. Vyzerá ako Addie – keď na niekoho často myslíte, začnete ho všade vidieť.

Marcus vyprskne. „Hovorím o svojich pocitoch, Dylan. Toto sú muky. Prosím, vyťahni si hlavu z riti a počúvaj ma.“

Pri tých slovách sa usmejem. „Dobre teda. Počúvam.“

* Shakespeare, William: *Sen svätotojárskej noci*. Odeon 2005. Prek. Lubomír Feldek.

Pokračujem v ceste popri pekárni. V zrkadle sa znova zjavia šoférkine oči s mierne zdvihnutým obočím za hrana-
tým rámom okuliarov.

„Narážam na to, že chápem, že sme mali problémy a ja som ich nezvládol najlepšie a... a je naozaj poľutovaniahod-
né, že sa to stalo.“

Neuveriteľné, do akých jazykových slučiek sa dokáže za-
motat', len aby sa vyhol obyčajnému *prepáč*. Mlčím. Marcus zakašle a trocha sa zahniezdi. Takmer ho začnem ľutovať
a poviem, že je to okej a ak ešte nie je pripravený, nemusí to
povedať nahlas, no keď sa vlečieme popri stávkovej kance-
lárii, na auto pred nami dopadne ďalší lúč svetla a na Mar-
cusa celkom zabudnem. Šoférka medzitým stiahla okienko,
vystrčila z neho ruku a chytila sa strechy auta. Na zápästí
má striebristo-červené náramky, ktoré sa ligocú vo svetlách
reflektorov. To gesto mi je bolestne známe – tá štíhla bledá
ruka, tá poloha, tie náramky s okrúhlymi detskými korá-
likmi na zápästí. Spoznal by som ich kdekoľvek. Srdce mi
poskočí, akoby som vynechal schod, lebo je to naozaj ona –
je to Addie. Pohľady v spätnom zrkadle sa nám stretnú.

A vtom Marcus skríkne.

Pred chvíľou vydal podobne zhrozený zvuk, keď sme pre-
chádzali okolo pekárne Greggs s reklamou na vegánske pár-
ky v lístkovom ceste, takže nezareagujem tak rýchlo ako za
normálnych okolností. Auto pred nami prudko zastane, no ja
nestihnem zabrzdziť Mercedes za sedemdesiat tisíc libier, kto-
rý patrí Marcusovmu otcovi. V nasledujúcej chvíli to trpko
ľutujem.

ADDIE

Tresk.

Hlavou mi mykne tak prudko, až mi okuliare zletia z hlavy a spadnú dozadu za opierku. Nieкто vykrične. *Au, doriti* – do krku mi vystrelí bolesť a myslím len na jedno: *Bože, čo som to urobila? Zrazila som niečo?*

„Preboha,“ povie Deb sediaci vedľa mňa. „Si v pohode?“ Snažím sa nahmatať okuliare. Pravdaže, neviem ich nájsť. „Čo sa, preboha, stalo?“ dostanem zo seba.

Roztrasenými rukami zovriem volant, zatiahnem ručnú brzdú a dotknem sa spätného zrkadla. Spamätávam sa.

Vidím ho v zrkadle. Bez okuliarov trocha rozmazane. Nemôžem tomu uveriť, ale nepochybne je to on. Je taký známy, až mám chvíľu pocit, že hľadím na svoj vlastný odraz. Srdce mi zrazu búcha, akoby nemalo dosť miesta.

Deb vystúpi. Smetiarske auto pred nami odíde a v jeho predných svetlách sa mihne chvost líšky, kvôli ktorej brzdi- lo. Líška si vykračuje po chodníku. Pomaly mi dochádza, čo sa stalo: smetiarske auto zastalo kvôli líške, ja som zastala kvôli smetiarskemu autu a Dylan za mnou nezastal vôbec. A potom – tresk.

Znova pozriem na Dylana v spätnom zrkadle. Ešte vždy na mňa hľadí. Všetko sa spomalí, utíchne a vybledne, akoby niekto stíšil celý svet.

Dylana som nevidela dvadsať mesiacov. Mal sa nejako zmeniť. Všetko ostatné sa zmenilo. No dokonca aj odtiaľto a navyše v prítmí vidím presný tvar jeho nosa, dlhé mihalnice a žltozelené oči farby hadej kože. Viem, že ich na mňa ohromene vyvalí, presne ako vtedy, keď sa so mnou rozišiel.

„No,“ ozve sa moja sestra. „Mini nás nesklamalo.“

Mini. Auto. Spamätám sa a odopnem bezpečnostný pás. Podarí sa mi to až na tretí raz. Ruky sa mi trasú. Keď sa znova zadívam do spätného zrkadla, namiesto druhého auta pozriem rovno za seba. Rodney sa krčí na zadnom sedadle s rukami za hlavou a nosom sa takmer dotýka kolien.

Doriti. Celkom som zabudla na Rodneyho.

„Nič sa ti nestalo?“ opýtam sa ho presne vo chvíli, keď Deb zopakuje: „Addie? Si v pohode?“ Strčí hlavu zasa do auta a vystrúha grimasu. „Aj teba bolí krk?“

„Hej,“ prisvedčím, lebo len čo to vysloví, uvedomím si, že ma *fakt* dosť bolí.

„Bože,“ zastoná Rodney a opatrne sa pohne. „Čo sa stalo?“

Rodney včera večer napísal do facebookovej skupiny „Cherry a Krish sa budú brať“, či by ho niekto nemohol odviezť na svadbu z Chichesteru. Nikto iný sa mu neozval, a tak sme sa nad ním s Deb zľutovali. O Rodneyom viem len toľko, že na raňajky mal ochutené mlieko značky Weetabix, ustavične sa hrbí a na tričku má nápis: *Stále stláčam Esc, ale aj tak som tu*. Napriek tomu si myslím, že som ho celkom dobre odhadla.

„Nejaký kretén v Mercedese nás nabral,“ oznámi mu Deb, vystrie sa a znova pozrie na auto za nami.

„Deb...“ začnem.

„No?“

„Myslím, že je to Dylan. V tom aute.“

Pokrčí nosom a znova sa ku mne nakloní. „Skutočne? Dylan Abbott?“

Preglgnem. „Hej.“

Risknem pohľad cez plece. Môj krk namieta. Až vtedy si všimnem muža, ktorý vystupuje z Mercedesu na strane spolujazdca. Je štíhly, v tme vyzerá strašidelne bledo a od kučeravých vlasov sa mu odrážajú svetlá z výkladov obchodov za ním. Srdce sa mi znova rozbúcha rýchlejšie.

„Je s Marcusom,“ oznámim.

„*S Marcusom?*“ Deb vytreští oči.

„Hej. Ach jaj.“ To je trapas. Čo mám teraz robiť? Niečo s poistkou? „Je auto v poriadku?“ opýtam sa.

Vystúpim v rovnakej chvíli ako Dylan z Mercedesu. Na sebe má biele tričko, šortky a ošúchané topánky. Na pútku opaska mu visí karabínka, ktorá mizne vo vrecku. Bol to môj nápad, aby prestal ustavične strácať kľúče.

Vojde do žiary predných svetiel Mercedesu. Je taký pekný, až mi zovrie srdce. Hľadieť naňho je ťažšie, ako som očakávala. Chcem urobiť všetko naraz: rozbehnúť sa k nemu, utekať preč, schúlť sa do kľbka a plakať. A okrem toho všetkého mám totálne absurdný pocit, že niekto niečo pokašľal, akoby niekto vo vesmíre zabudol niečo odložiť na miesto. S Dylanom sme sa totiž tento víkend naozaj mali stretnúť prvý raz po takmer dvoch rokoch, ale až na svadbe.

„Addie?“ osloví ma.

„Dylan,“ hlesnem.

„Naozaj to Mini práve rozbilo otcov Mercedes?“ ozve sa Marcus.

Rukou si neisto odhrniem ofinu. Žiadny mejkap, ošúchané rifle na traky, žiadna pena vo vlasoch. Celé mesiace som plánovala, čo si oblečiem, keď sa znova stretnem s Dylanom, a nebolo to toto. On si ma však nepremeria od hlavy po päty, dokonca si zjavne ani nevšimne, že mám prefarbené vlasy – pozrie mi rovno do očí a neodvráti sa.

Mám pocit, akoby sa celý svet zatackal a potreboval lapieť dych.

„Doriti,“ zamrmle Marcus. „Mini! To je ale potupa!“

„Čo to malo znamenať?“ ozve sa Deb. „Čo ste robili? Práve ste do nás narazili!“

Dylan sa zmätene obzrie. Snažím sa spamätať.

„Je niekto zranený?“ opýtam sa a počúcham si boľavý krk. „Rodney?“

„Kto?“ nechápe Marcus.

„Som okej!“ zakričí Rodney, ktorý ešte vždy sedí na zadnom sedadle.

Deb mu pomôže vystúpiť. Mala som to urobiť ja. Mám pocit, akoby mi nefungoval mozog.

„Doriti,“ vyhrkne Dylan, keď si konečne všimne pokrčiený nárazník na Mercedese. „Prepáč, Marcus.“

„Ech, kašli na to, kamoš,“ utrúsi Marcus. „Vieš, koľkokrát som rozbil nejaké otcovo auto? On si to ani nevšimne.“

Pristúpim bližšie a skontrolujem zadok Debinho otlčného Mini. Nevyzerá najhoršie – ten náraz bol taký hlasný, že som predpokladala, že z neho odpadlo niečo podstatné. Napríklad koleso.

Skôr ako si uvedomím, čo robí, Deb sedí za volantom a štartuje.

„Nič mu nie je!“ vyhlási. „To je ale auto! Najlepšia kúpa v mojom živote.“

Prejde kúsok vpred, vyjde na chodník a zapne výstražné svetlá.

Dylan sa vráti do Mercedesu a začne sa prehrabávať v odkladacej priehradke. S Marcusom sa zhovárajú o asistenčnej službe, Marcus mu cez mobil prepošle nejaký mail a ja si pomyslím... Áno, Dylan má kratšie vlasy. Je to tak. Viem, že by som mala uvažovať nad našou autonehodou, ale v skutočnosti si obzerám Dylana a hrám hru *Nájdí rozdiel. Čo mu chýba? Čo je nové?*

Znova na mňa pozrie. Na jeho očiach je niečo zvláštne – dokážete sa do nich zamotať ako do pavučiny. Prinútim sa odvrátiť zrak.

„Takže... tipujem, že ste na ceste na Cherrinu svadbu,“ prehodím smerom k Marcusovi. Trasie sa mi hlas. Nedo-
kážem naňho ani pozrieť. Zrazu som vďačná za preliačený
zadný nárazník na Mini, ktorý môžem preskúmať.

„No, boli sme,“ zatahne Marcus a premeria si Mercedes.
Možno ani on nedokáže pozrieť na mňa. „Neviem si však
predstaviť, že by sme v tomto stave mali prejsť ešte šesťsto-
päťdesiat kilometrov. Musíme ísť do autoservisu. A vy tiež.“

Deb odmietavo vyprskne. Už stihla vystúpiť z auta a šú-
cha škrabanec rukávom otrhanej starej mikiny. „Ach, je
v pohode,“ vyhlási a skusmo otvorí a zatvorí kufor. „Je to
len preliačina.“

„Marcus, to auto sa zbláznilo,“ zavolá Dylan.

Aj odtiaľto vidím, že na prístrojovej doske auta blikajú
varovné svetlá. Sú príliš jasné. Odvrátim sa. Nie je typické,
že vždy keď sa Marcusovi pokazí auto, rieši to Dylan?

„Odťahovka príde o tridsať minút a odvezie ho do servi-
su,“ povie Dylan.

„O tridsať minút?“ zopakuje neveriacky Deb.

„Patrí to k službám,“ vysvetlí Marcus a ukáže na auto.
„Je to Mercedes, zlatko.“

„Volám sa Deb, nie zlatko. Už sme sa párkrát stretli.“

„Jasné, pamätám sa,“ prehodí nenútene Marcus. Nie
ktovieako presvedčivo.

Cítim na sebe Dylanov pohľad, kým sa snažíme vyplniť
dokumenty týkajúce sa poisťky. Ja hľadám v mobile, Deb
sa prehrabáva v odkladacej priehradke. Celý čas vnímam
Dylana, akoby zaberol desaťkrát toľko miesta ako ostatní.

„A ako sa dostaneme na svadbu?“ opýta sa Marcus, keď
skončíme.

„Pôjdeme verejnou dopravou,“ odvetí Dylan.

„Verejnou dopravou?“ zopakuje Marcus, akoby niekto prá-
ve navrhol, že sa má na Cherrinu svadbu odviezť toboganom.
Marcus je ešte vždy tak trocha somár. Čo ma neprekvapuje.

Rodney si odkašle. Opiera sa o bok Mini s pohľadom upretým na mobil. Mám zlý pocit – ustavične naňho zabúdam. Môj mozog teraz na Rodneyho skrátka nemá priestor.

„Ak vyrazíte hneď,“ povie, „podľa Googlu prídete... trinásť minút po druhej.“

Marcus pozrie na hodinky.

„Dobre,“ ozve sa Dylan. „To je fajn.“

„V utorok,“ dopovie Rodney.

„Čože?“ vyhrknu naraz Dylan aj Marcus.

Rodney sa zatvári ospravedlňujúco. „Je nedeľa pol piatej ráno, v pondelok je sviatok a vy sa snažíte dostať z Chiches-teru na škótsky vidiek.“

Marcus rozhodí ruky. „Táto krajina je jedna katastrofa.“

Deb a ja na seba pozrieme. *Nie, nie, nie, nie...*

„Poďme,“ poviem a vykročím k autu. „Budeš šoférovať?“

„Addie...“ začne Deb, keď si chcem sadnúť na miesto spolujazdca.

„Kam idete?“ zavolá Marcus.

Zabuchnem dvere.

„Hej!“ povie Marcus, keď Deb sadne za volant. „Musíte nás vziať na tú svadbu!“

„Nie,“ poviem Deb. „Nevšímaj si ho. Rodney! Nastúp!“

Rodney poslúchne, čo je milé. Naozaj ho nepoznám natoľko, aby som naňho mohla vykrikovať.

„Čo to má znamenať? Addie, no tak. Ak nás neodveziete, nedostaneme sa tam včas,“ pokračuje Marcus.

Teraz už stojí pri mojom okne. Zaklope na sklo hánka-mi. Nestiahnem ho.

„Addie, no tak! Hádám to dlhujesť aspoň Dylanovi.“

Dylan mu niečo povie, ale nezachytím jeho slová.

„Bože, to je debil,“ zamračí sa Deb.

Zatvorím oči.

„Myslíš, že to zvládneš?“ opýta sa ma Deb. „Odvezieme ich?“

„Nie. Nie oboch.“

„Tak potom si ho nevšímaj a poďme.“

Marcus znova poklopká po skle. Zatnem zuby a zadívam sa pred seba. Ešte vždy ma bolí krk.

„Náš výlet mal byť zábavný,“ zdôrazním.

Deb prvý raz na víkend odišla od svojho synčeka Rileyho. Celé mesiace sme sa nezhovárali o ničom inom. Naplánovala každú prestávku vrátane občerstvenia.

„Bude zábavný,“ povie Deb.

„Nemáme dosť miesta,“ namietnem.

„Môžem sa posunúť!“ navrhuje Rodney.

Rodney sa mi prestáva páčiť.

„Je to hrozne dlhá cesta, Deb,“ pripomeniem a pritisnem si päste na oči. „Celé hodiny budem trčať s Dylanom v jednom aute. Takmer dva roky sa zakrádam po Chichesteri a snažím sa naňho nenatrafíť, aby som s ním nemusela stráviť ani sekundu, nieto ešte osem hodín.“

„Nevravím, že ich máme odviezť,“ podotkne Deb. „Hovorím, že by sme už mali ísť.“

Dylan posunul Mercedes na bezpečnejšie miesto, kde môže počkať na odťahovku. Obzriem sa presne vo chvíli, keď z neho znova vystupuje: štíhly, neupravený, takmer stoosemdesiat centimetrov vysoký.

Len čo sa nám stretnú pohľady, viem, že ho tu nenechám.

Aj on to vie. *Prepáč*, naznačí.

Keby som dostala libru za každé prepáč od Dylana Abbotta, bola by som taká bohatá, že by som si mohla kúpiť ten Mercedes.

DYLAN

Občas mi napadne takmer celá báseň, akoby mi ju niekto položil k nohám ako pes, ktorému hádzem palicu. Keď si sadnem na zadné sedadlo Debinho auta a zachytím bolestne známu vôňu Addinho parfumu, v okamihu mi zide na um dva a pol verša. *Iná, a predsa stále rovnaká, dívaš sa rovno na mňa a ja som...*

Čo som? Aký som? Som hotový. Vždy keď na ňu pozriem, niečo vo mne poskočí ako delfín. Myslel som, že po dvadsiatich mesiacoch to nebude takto bolieť, ale bolí to tak, že mám chuť zavýjať.

„Posuň sa, dobre?“ povie Marcus a postrčí ma do Rodneyho pleca. Vystriem ruku a v poslednej chvíli sa zachránim pred pádom na Rodneyho kolená.

„Prepáč,“ povieme obaja naraz.

Dlane mám lepkavé a ustavične preglgam, akoby mi to malo pomôcť potlačiť všetky pocity. Addie vyzerá celkom inak: vlasy má takmer také krátke ako ja a odfarbené nastriebristo – a okuliare, ktoré po náraze akoby zázrakom vytiahla až z kufra, sú masívne, nápadné a hipsterské. Tuším je ešte krajšia ako predtým. Mám pocit, akoby som hľadel na Addino jednovaječné dvojča: je rovnaká, a predsa iná. Iná, a predsa stále rovnaká.

Zjavne by som mal niečo povedať, ale nič mi nenapadá. Predtým som bol v tomto dobrý – bol som výrečný.

Natlačím sa na úzke stredné sedadlo a sledujem, ako sa auto Marcusovho otca vzdalauje po tmavej ulici a nešťastne sa vlečie za odťahovacím vozidlom. Kiežby som v sebe dokázal nájsť trocha bezočivosti, ktorá mi nechýbala, keď som sa s Addie zoznámil a ešte som netušil, ako totálne mi zmení život.

„Prečo ste vlastne vyrazili tak skoro?“ opýta sa Addie, keď sa Deb odlepí od obrubníka. „Nerád šoféruješ tak skoro.“

Nanáša si mejkap a pozerá sa do zrkadla na clone nad sedadlom spolujazdca. Sledujem, ako si ho vtiera z chrbta ruky do tváre.

„Si trocha mimo,“ ozve sa Marcus, ktorý sa snaží uvelebiť na sedadle, a pritom ma laktom štuchne do rebier. „V poslednom čase má Dylan svoj názor na to, prečo sa každý výlet musí začať o štvrtej nadržanom.“

Zahanbene sklopím zrak na kolená. Práve Addie ma naučila, že výlety sú oveľa lepšie, keď odchádzate z domu ešte pred svitaním, keď všade vládne pokoj a deň je plný nádeje. Má však pravdu: keď sme spolu chodili, vždy som sa sťažoval, ako skoro ma nútila odísť z domu, keď nás čakala dlhá cesta.

„Ešteže sme vyrazili tak skoro!“ ozve sa Rodney a skontroľuje svoj mobil. Lakte drží čo najviac pri tele. Marcus však nerobí žiadne ústupky, aby mi bolo pohodlnejšie: sedí rozkročený, takže sa ma dotýka kolenom a lakeť má takmer na mojich stehnách. Vzdychnem si.

„Už teraz ledva stíhame rodinnú grilovačku,“ pokračuje Rodney. „Máme pred sebou vyše osem hodín cesty a už je pol šiestej!“

„Ach, ideš aj na predsvadobnú rodinnú grilovačku?“ opýtam sa.

Prikývne. Moja otázka je nehanebný pokus zistiť, čo tu vlastne Rodney robí, ale dúfam, že vyznie priateľsky. V tej hroznej ťaživej chvíli, keď všetci vystúpili z auta, som si na okamih pomyslel, že Rodney ide na svadbu s Addie – Cherry

pred niekoľkými mesiacmi spomínala, že si možno niekoho privedie. Nepostrehol som však medzi nimi žiadne puto. Addie ho v podstate ignoruje.

Vlastne ignoruje všetkých. Po tých prvých pohľadoch, pri ktorých sa mi rozbúchalo srdce a zovrelo mi žalúdok, odo mňa zámerne odvracia zrak, vždy keď sa pokúsim upútať jej pozornosť.

Marcus práve hlasno vyklopkáva nejaký stupidný rytmus na okno auta. Deb naňho vrhne podráždený pohľad a snaží sa odbočiť na chichesterský obchvat.

„Mohli by sme si pustiť nejakú hudbu alebo niečo?“ opýta sa Marcus.

Viem, čo príde, skôr ako Addie niečo pustí. Len čo začujem prvé tóny, musím potlačiť úsmev. Konkrétny song nepoznám, ale americké country je nepochybne dosť výrazný žáner – stačí len zopár akordov a viete, že budete počúvať príbehy o nočných bozkoch na verande, výletoch do putiek, dlhých cestách s peknou babou na sedadle spolujazdca. Addie a Deb zbožňujú country od tínedžerských čias. Ustavične som si preto Addie doberal, čo odo mňa bolo dosť pokrytecké, lebo v mojom playliste sú takmer výlučne piesne od Taylor Swift. Odvtedy nedokážem počúvať zvuky bendža bez toho, aby som nespomínal, ako Addie tancovala na song od Florida Georgia Line v mojej starej košeli, ako spievala *Watching You* spolu s Rodneyom Atkinsonom v aute s otvorenými oknami, ako sa pomaly vyzliekala za tónov *Body Like a Back Road*.

„Možno nie túto,“ povie Addie a načiahne sa za mobilom.

„Mne sa páči! Nechaj ju,“ odvetí Deb a pridá hlasitosť.

„Čo to je, dopekla?“ vyhrkne Marcus.

Sledujem, ako Addie pri jeho tóne vystrie plecيا.

„Ryan Griffin,“ odvetí. „Song sa volá *Wouda Left Me Too*.“ Strhnem sa. Marcus vyprskne do smiechu.

„Ale čo?“ zatiahne. „Aj ja by som od seba odišiel!“

„Ten song je na playliste Country Gold,“ dodá Addie a na krku jej naskočia nerovnomerné ružovkasté fláky. Vyzerajú ako lupienky. „A toto budeme počúvať ďalších osem hodín, takže si radšej rýchlo zvykní.“

Marcus otvorí dvere auta.

„Čo to...“

„Marcus, doboha...“

Na zadnom sedadle sa strhne mela. Marcus ma štuchne lakťom. Dvere sú odchýlené len na niekoľko centimetrov, ale autom sa preháňa vietor. Rodney sa nakláňa cezo mňa a snaží sa dočiahnuť na držadlo, aby ich mohol zatvoriť. Napokon sa k dverám načahuje zo päť rúk a škriabeme sa navzájom. Do tváre mi padajú Rodneyho mastné hnedé vlasy, nohu mám ktovieprečo vyloženú na Marcusovej...

„Pôjdem stopom!“ vykrikuje Marcus. Počujem adrenalín v jeho hlase – pocit vzrušenia spojený s tým, že urobil takú hlúposť. „Pustite ma! Nevydržím osem hodín! Vypnite to!“ Smeje sa aj vtedy, keď ho plesnem po ruke tak silno, až ma zaštípe dľaň.

„Si blázon!“ vyhrkne Rodney. „Ideme takmer stovkou!“

Auto sa mykne. V spätnom zrkadle vidím Debine oči: sú stredene ich prižmuruje a snaží sa udržať vo svojom pruhu. Po našej pravej strane sa mihajú autá v protismere s prijasnými prednými svetlami. Pred očami sa mi mihajú žiarivé žltobiele pásy.

Addie stopne pieseň. Marcus zatvorí dvere. Hudba je vypnutá a cez dvere nefíčí vietor, takže počuť každý zvuk v aute: Rodneyho namáhavý dych a zvuk, ktorý vydá sedadlo, keď sa oň Deb oprie. S privalom adrenalínu spojeným s touto potýčkou príde aj prekvapivá túžba tresnúť Marcusa do nosa.

„Čo je to s tebou?“ zasyčím.

Marcus preglgne, úkosom na mňa pozrie a už na ňom vidím, že ho mrzí, ako sa správal. Som však taký podrážde-

ný, že sa tvárim, akoby som to nevidel. Po chvíli sa prinúti zasmiať.

„Chceme hudbu vhodnú na výlet!“ vyhlási. „Pust' nejakého Springsteena, dobre?“

Addie dlho mlčí.

„Deb,“ ozve sa napokon, „zastaň, prosím, na najbližšej čerpacej stanici.“

„Potrebuješ ísť na záchod?“ opýta sa Deb.

„Nie,“ odvetí Addie. „Musíme vysadiť Marcusa. Aby mohol ísť stopom, ako si želan.“

Znova pustí ten country song.

ADDIE

Hrozne dlho nie je po ceste žiadna čerpacia stanica, a keď napokon na jednu natrafíme, naozaj potrebujem ísť na záchod. A na čerstvý vzduch.

Zrazu mám pocit, akoby sme cestovali v tom najmenšom aute na svete.

„Naozaj tu Marcusa vysadíme?“ ozve sa spoza mňa ustarostený hlas.

Rýchlo kráčam krížom cez priestranstvo pred čerpacou stanicou smerom do budovy. Cieľom je ísť tak rýchlo, aby ma Dylan nedobehol a nemohol sa so mnou dať do reči. Odkedy sme všetci nastúpili do auta, darilo sa mi aspoň uhýbať pohľadom. Myslím, že je to udržateľný plán aj na ďalších vyše šesťsto kilometrov.

Rodney je síce nemotorný, ale pohybovať sa dokáže naozaj rýchlo. Obzriem sa naňho cez plece.

„Nie, pravdepodobne nie,“ odvetím. „Marcus má sklon dramatisovať. Treba ho zaraziť v zárodku, inak bude vymýšľať celý deň.“

„Odkiaľ ho poznáš?“

Rodney trochu pobehne a otvorí mi dvere. Zažmurkám. Je hrozne nešikovný. Pôsobí tak trochu ako puberták, aj keď má určite aspoň tridsať.

„Predtým som chodila s Dylanom.“